

רפת איילת השחר

גם קיבוץ איילת השחר פונה מיד עם תחילת המלחמה, הרפת כמובן עובדת אך גם שם המציאות מורכבת מאוד. מקסים שטרק מנהל הרפת "התחושה היא לא טובה, לא יודעים לאן אנחנו הולכים, התחושה לא טובה גם בפן של ענף החלב וההסכם, חריגה ועוד. יש בעיקר חוסר וודאות בכל התחומים". וכן, גם ההסכם, לא ממש מרגיע את מקסים שטרק, שבע ההבטחות והמלחמה הארוכה. נראה במבחן התוצאה, הוא אומר •

מישהו מגיע, צה"ל, ממשלה?

"אף אחד לא מגיע, לא שואלים, לא מתעניינים, כלום, אולי לקיבוץ עצמו. אצלנו לרפת, אף אחד. אצלנו ברפת, אף אחד, אבל זה כבר לא מפריע לי, מה הם כבר יכולים לעשות, הכל מילא מוחלט מלמעלה. בתחילת המלחמה כשהייתי בעמיר,

מקסים שטרק מנהל רפת איילת השחר, רפתן וותיק, 32 שנות רפתנות, תושב אצבע הגליל, חבר קיבוץ דפנה, מפונה מביתו כבר למעלה משנה. רפת איילת השחר, מכסה של 3.8 מיליון ליטר לשנה, מכון שדירת דג ישן, מרכיבים מאחורה כמו בפרלל. כ-300 חולבות. רפת צנועה, בטח בקנה מידה קיבוצי, רפת הדורשת השקעות. כששואלים את מקסים, היוצא לפנסיה בחודש הבא, על המצב העדכני, הוא לוקח נשימה ארוכה ואומר "תראה, אנחנו חיים מחוץ לבית שזה כבר מאוד קשה, הילדים מפוזרים בכל מיני מקומות וזה לא קל. אלו חיים לא נורמליים, אנחנו חיים מאזעקה לאזעקה, כרגע אני גר בעמיר ויש כלים של צה"ל מסביבנו היורים כל הלילה. ואז אתה קם בבוקר, יוצא לעבודה, הולך לקניות, הכל נראה כאילו סוריאליסטי, מצב לא נורמלי, מה אגיד לך. והכי בעייתי, אין תמונת סיום, אף אחד לא מדבר איתנו, ניזונים מהתקשורת. שומעים על הסכם קרוב ולא יודעים במה מדובר, ככה אנשים לא אמורים לחיות, שנה וחודשיים למלחמה, חיים לא נורמליים. אלינו לקיבוץ עוד מגיעים, אך לקיבוצי דפנה וכפר גלעדי יש ספקים שלא מגיעים. הכל כאן מת, ענף התיירות התרסק, כל הכלכלה נמחקה, אנחנו עוד לא מתחילים להבין מה ההשלכות של השנה הזו. הרי הגליל פרח עד לפני שנה. זה פשע מה שקרה כאן, פשוט פשע, הכל נהרס. בסופו של דבר, אני לא מבין מה עושים בצפון ובדרום, מתי נעצור ונגיד עד כאן".

איך הרפת?

"סה"כ הרפת מתפקדת, הרפת טובה, הפרות בסדר, מהבחינה הזאת אין בעיה, מתנהל די כרגיל. כרגע אין בעיות של כוח אדם, צריך לזכור כי בחודשים האחרונים אנחנו לגמרי בקו העימות, יש כאן אזעקות, כטב"מים, כל יום לפחות אזעקה או שניים, יש ימים שיש הרבה יותר, במיוחד כל סיפור הכטב"מים". רוצה לציין שלרפת מגיעים כל בעלי המקצוע, המשאיות של תנובה, הווטרנר, המזריע, כולם מגיעים".

אין הרבה חלומות, רק שנחזור הביתה. שטרק

עוד התקשרו ממשרדים ממשלתיים ושאלו מה אני צריך, עניתי להם מה צריך ושום דבר לא הגיע".

העתיד?

"שנוכל לחיות כמו אנשים נורמליים, אין הרבה חלומות, שנחזור לבית שלנו, עם הילדים, שיהיה שקט, כי המצב כיום זה בית משוגעים. בסוף הרי באנו לגור בצפון, מודעים לזה שיש כאן גבול ומעברו יש אנשים שלא אוהבים אותנו, אנחנו צריכים לשמור על הגבולות, אם היו שומרים על הגבול, לא היינו במצב כיום. אני עדיין תמים שמאמין בשלום, כי אין ברירה, אך גם בשלום נצטרך לשמור על הגבולות שלנו."

מכון ישן הדורש שדרוג. רפת איילת השחר

חגי ענברי מזריע בחברת שיאון "המצב מתוח אך עובדים כמעט כרגיל"

חגי ענברי, עובד ללא הפסקה מאז תחילת המלחמה, כמזריע בשיאון, הוא מגיע לכל הרפתות בקו האש ולעיתים תחת סיכון חיים.

חגי ענברי, מזריע בחברת שיאון משנת 2011 ומתחילת הקורונה עובד בצפון רמת הגולן וברפתות הגליל העליון. חבר קיבוץ אפיקים, נשוי 3 ילדים ודור שני למזריעים, אביו, אמיר ענברי בן ה-80, היה מזריע בשיאון משנת 1973 ועד שנת 2011. חגי "סדר היום שלי כמעט ולא השתנה, מאז תחילת המלחמה. הנקודות הצפוניות שלי ביותר, הן רפתות כפר גלעדי ודפנה גם ברפתות האחרות לא פשוט, בית הלל, ישוב מפונה, רפת קיבוץ, כפר בלום שספג נפילה רק השבוע. עובד גם באיילת השחר, קיבוץ עמיר, צפון רמת הגולן, אזור מטווח גם כן, אורטל, רפת צפון הגולן, רפת אלוני הבשן ומושב רמות. על המצב "אין ספק שהאירועים מורכבים, מכניס של סוג של מתח ודריכות, מאמין שלא רק אצלי אלא גם אצל הרפתנים עצמם. המציאות היא לא פשוטה כאן באזור. תראה, הרוב המכריע של הצוותים ברפתות השונות נשאר יציב, היתה בתחילת המלחמה בריחה של העובדים התאילנדים אך כעת המצב בנושא זה יציב. אני לא מרגיש פחד, יש מתח ודריכות, רעש התותחים, הפיצוצים, בתקופה האחרונה כטב"מים, היו פעמים נעבור את הכל